

Традиції та інновації в сучасній педагогічній діяльності: європейський вимір

нормативно-правової бази, яка регламентує перспективи розвитку та інновації системи управління закладами освіти.

1. Трушкова Н.І. (2008) *Інноваційний підхід до управління розвитком муніципальної освітньої системи*: 13.00.01. Чита. 280 с.

2. Тодосійчук А.В. (2005) *Теоретико-методологічні проблеми розвитку інноваційних процесів в освіті*. М. 248 с.

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ МІЖНАРОДНОЇ АКАДЕМІЧНОЇ МОБІЛЬНОСТІ СТУДЕНТІВ

Світлана Фурдуй

*кандидат педагогічних наук, доцент,
Ізмаїльський державний гуманітарний університет*

Міжнародна академічна мобільність в Україні має певну специфіку існування поряд з певними досягненнями невідчужаючи деяких реформ, з точки зору невідповідності їх результатів заявленим цілям і сформованим очікуванням (зокрема, постійне зростання «практиків» і відмова від теоретичних наукових досліджень; переважаючий «експорт» талановитих випускників з України за кордон), що немає дискредитувати саму ідею модернізації та інтернаціоналізації освіти в умовах глобалізаційних процесів або стати приводом для відродження освітньої політики в нашому суспільстві.

Деякі дослідники стверджують що, необхідно усунення основних суб'єктивних і об'єктивних перешкод для розвитку міжнародної академічної мобільності молоді, серед яких: невизначені питання імміграції, недостатнє фінансування, негнучка система допомоги, специфічний академічний календар, труднощі, пов'язані з тимчасовою перервою в роботі чи навчанні, відсутність заохочення, мовний бар'єр, відсутність інформації і та ін.. За словами львівського вченого, Мокій А. І. [4], академічну мобільність можна вважати: «...симптоматичною ознакою фінансового становища українських вузів і стану науки в них». Адже майже всі поїздки за кордон молодь здійснює за рахунок батьків, спонсорів, закордонних благодійних фондів і та ін.

Міжнародна академічна мобільність існує вже кілька століть. Однак масова інтернаціональна мобільність – це явище другої половини ХХ століття.

Також слід зазначити масштаби міжнародної академічної мобільності середини ХХ століття були набагато менше нинішніх, і вона зводилася, в основному, допереміщенням молодих людей з вищих класів для навчання і стажування в іноземних елітних навчальних закладах. Якщо до середини ХХ століття основними приймаючими університетами були університети «старої» Європи і кілька елітних університетів США, то з 1960-х років університети різних статусів і категорій стали навчати і стажувати іноземців [2].

На даний момент дослідники, що займаються вивченням міжнародної академічної мобільності, зійшлися щодо загальнонапряму руху основної частини інтернаціонально мобільних студентів: з бідніших країн з надлишком трудової сили – в багатші з її дефіцитом; з країн більш периферійних в структурі ринку інформаційного виробництва - в менш периферійні.

Що стосується сучасної України, то тренд міжнародних переміщень вчених лише частково збігається з такими переміщеннями студентів і до середини дев'яностих років у великій мірі співпадав з трендом загальної еміграції населення з України, проте не був ідентичним йому, так як переміщення вчених вливалось в два різних потоки - в західні країни і на Схід в країни колишнього СРСР, ці два потоки розрізнялися за часом, формі тренда, а також соціально-демографічною структурою учасників. Зростання інтенсивності переміщень вчених почався раніше, ніж інтенсифікація міграції населення в цілому. Уже в

Традиції та інновації в сучасній педагогічній діяльності: європейський вимір

кінці вісімдесятих і на початку дев'яностих інтенсивність еміграції вчених швидко зросла [1].

Слід зазначити, останнім часом в світі відбувається збільшення кількості іноземних студентів і молодих вчених. Таке збільшення співпало із загальною експансією вищої освіти, яка мала місце в другій половині ХХ століття. Якщо в 1960 році в світі було 238 тис. іноземних студентів (2%), то в 1975 році – 800 тисяч. З 1970-го до середини 2000-х років загальна кількість студентів у світі зросла більш ніж в 4 рази, кількість інтернаціонально мобільних студентів – в 3,5 рази. Всього ж кількість іноземних студентів у світі за останні 50 років зросла більш ніж у 30 разів. В середньому за рік кількість іноземних студентів у світі збільшувалося на 10% за прогнозами до 2020 року масштаб міжнародної академічної мобільності студентів досягне 5,8 млн, а до 2025 року – 8 млн осіб [3].

На даний момент головним джерелом інтернаціонально мобільних студентів є країни Азії, Африки, Латинської Америки і Карибського басейну: вони дають світові не менш 60% інтернаціонально мобільних студентів. У цих країнах за останні два десятиліття спостерігається експансія вищої освіти, а разом з тим також зростає пропорція молодих людей з цих країн, які стають інтернаціонально мобільними студентами. Частка мобільних студентів, яку країни Західної Європи і Північної Америки дають світу, падає з 1960-х років (хоча абсолютні цифри зростають) і в 2007 році становила 18% всіх інтернаціонально мобільних студентів в світі [5].

Найбільша кількість студентів відправляє в інші країни наразі Китай, який в 2007 році дав сектору міжнародної освіти 420 тис. студентів – близько 15% всього світового мобільного студентства. Другим найбільшим відправником є Індія, яка дала сектору – 153 тис. студентів, або близько 6% всього світового мобільностудентства. Третій великий відправник – Південна Корея. У 2007 році 105 тис. студентів виїхали з Південної Кореї для здобуття вищої освіти (близько 4% іноземних студентів в світі) [2, с. 28].

На сучасному етапі світовий простір вищої освіти в аспекті надання освітніх послуг іноземцям характеризується високою концентрацією. Основна частка міжнародної освіти доводиться на кілька розвинених країн Північної Америки та Західної Європи. Незважаючи на те, що іноземні студенти навчаються у вищих навчальних закладах понад 140 країн світу, тільки 7 країн світу відрізняються наявністю 100 тис. і більше іноземних студентів. Більше половини (54%) всіх іноземних студентів навчається в чотирьох англомовних країнах: США, Великобританії, Австралії та Канаді [1].

Безперечним лідером за кількістю іноземних студентів є США і приймають найбільшу частку інтернаціонально мобільного студентства – 21,4% в 2007 році. Як і ряд інших розвинених країн, США розробляють власні державні програми по залученню іноземних студентів і успішно реалізують їх. В результаті кількість іноземних студентів тут досягає 623,8 тис. [5].

З відривом приблизно в 270 тис. осіб їде у Великобританію, яка отримала 12,6% мобільних студентів в 2007 році. Третій великий реципієнт – Німеччина. Позиції цих трьох лідерів досить стійкі і в перебігу останнього десятиліття вони не змінювалися. Далі – Франція, Австралія і Японія. Позиції Китаю останнім часом стрімко зміцнюються – ця країна за кількістю іноземних студентів вийшла на сьоме місце (110 тис.). Далі, з різницею в 25 тис. осіб, йдуть в Росію і Канаду [1].

Отже, процес глобалізації вищої освіти в умовах постсучасного суспільства має суперечливі наслідки для соціальної структури: з одного боку, вища освіта стає все більш автономним, плюралістичним і відкритим громадському управлінню, з іншого – росте залежність вищих навчальних закладів від ринкових сил, поглиблюється соціальна нерівність, що виражається у формуванні нових ієрархій в глобальному просторі вищої освіти та обмеження доступу окремих соціальних груп до якісних освітніх послуг.

1. Айдрус И. А. (2008). *Мировой рынок образовательных услуг*. М.: РУДН. 194 с.
2. Власов С. Ф., Колесник Л. А., Михайленко Е. Н. (2015). *Международная академическая мобильность молодежи Днепропетровщины как проявление глобализационных процессов в современном мире*. 102 с.
3. *Кількість іноземних студентів у світі зросла до 3,7 млн.* URL: <http://euroosvita.net/?category=1&id=1248>
4. Мокій А. І. (2009). *Академічна мобільність: виклики і загрози для людського капіталу України*. Науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки. № 11. С. 14-18.
5. *Экспортобразовательных услуг: состояние, перспективы и стратегии*. URL: <http://www.russia.edu.ru/information/analit/official/3971>.

ПРОБЛЕМИ СКЛАДАННЯ СТУДЕНТАМИ ЗАГАЛЬНОУКРАЇНСЬКОГО ТЕСТУВАННЯ ФІЗИЧНОЇ ПІДГОТОВЛЕНОСТІ

Олексій Чернявський

*студент I курсу педагогічного факультету
Ізмаїльський державний гуманітарний університет
Науковий керівник – Житомирський Л.О.*

Фізичне виховання населення України, особливо молодого покоління, має велике значення як для оздоровлення та підвищення функціональних можливостей організму, так і для створення «бази рухів» та виховання морально-вольових якостей. Однією із важливих складових цього процесу є рівень фізичної підготовленості людини, котрий тісно пов'язаний з рівнем функціонування систем організму, станом здоров'я та інтегративним показником фізичної активності людини [1, с. 157].

Покращення здоров'я студентів та їх фізичної підготовленості в Україні стає завданням першорядної ваги. Було виявлено, що саме несприятливо позначається на здоров'ї здобувачів вищої освіти. Передусім це екзаменаційні стреси, постійні розумові навантаження, мала рухова активність, порушення режиму раціональної праці та відпочинку, неправильне харчування, побутові незручності, пов'язані з проживанням у гуртожитку, прагнення студентів поєднувати навчання з роботою.

З метою визначення та підвищення рівня фізичної підготовленості населення України, відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 09 грудня 2015 року №1045, Міністерство молоді та спорту України своїм наказом №4665 від 15 грудня 2016 року затвердило тести і нормативи для проведення щорічного оцінювання фізичної підготовленості населення України.

Щорічне оцінювання фізичної підготовленості населення України передбачає виконання особами різної статі та віку комплексу тестів і нормативів для визначення рівня їх підготовленості.

Мета статті – проаналізувати систему оцінювання фізичної підготовленості студентів.

Об'єкт дослідження: система оцінювання фізичної підготовленості студентів.

Предмет дослідження: результати щорічного загальноукраїнського тестування фізичної підготовленості студентів.

Згідно з наказом Міністерства молоді та спорту України №4665 від 15 грудня 2016 року, здобувачі вищої освіти (18-20 років) складають такі тести та нормативи: рівномірний біг 3000 м. (чол.) та 2000 м (жін.), підтягування на перекладині або стрибки у довжину (чол.), згинання і розгинання рук в упорі лежачи або стрибок у довжину (жін.), біг 100 м., човниковий біг 4×9 м., нахили тулуба вперед з положення сидячи.